

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 21 februari 2017 met nummer RvVb/A/1617/0602
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0547/A

Verzoekende partij	de vereniging van mede-eigenaars “VENUSHOF” TE ANTWERPEN vertegenwoordigd door advocaat Koenraad MAENHOUT met woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen, Filip Williotstraat 30 bus 102
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 22 april 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 11 februari 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van onder meer de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 5 oktober 2012 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning verleend onder voorwaarden voor het plaatsen van een dakterras (met uitsluiting van zonneboilers) op een perceel gelegen te 2000 Antwerpen, Venusstraat 11, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie B, nummer 973 A.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met een beschikking van 8 november 2016 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen vastgesteld dat het beroep op het eerste gezicht laattijdig is en bijgevolg klaarblijkelijk onontvankelijk is. De verzoekende partij heeft een verantwoordingsnota ingediend.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. AMBTSHALVE ONDERZOEK IN HET KADER VAN DE VEREENVOUDIGDE PROCEDURE

De verzoekende partij stelt in haar verantwoordingsnota het volgende:

“ ...

In de beschikking blijkt te worden uitgegaan van “de kennisgeving” van de beslissing aan de verzoekende partij dd. 2 maart 2016 als startdatum voor de berekening van de vervaltermijn van vijfenveertig dagen.

Nochtans wordt er in art. 4.8.11, §2, 1° VCRO nergens gesproken van “een kennisgeving”, wel van een “betekening”.

Volgens voormelde bepaling gaat de vervaltermijn van vijfenveertig dan in, ofwel de dag na de betekening indien deze vereist is, ofwel de dag na de startdatum van de aanplakking in alle andere gevallen.

De betekening, dan wel de aanplakking is dus relevant ter beoordeling van de aanvang van de vervaltermijn.

Nergens in de VCRO wordt echter een eigen definitie gegeven van het begrip “betekening”. Bovendien staat nergens vermeld wanneer een dergelijke betekening “vereist” is. De vraag stelt zich wat hieronder in het kader van de VCRO dient te worden verstaan.

In het kader van het gemeen recht geeft art. 32 Ger.W. de volgende definities: (...)

Deze definities, noch enige andere definities, zijn terug te vinden in de VCRO; dit terwijl de betekening zou gelden als startdatum voor de berekening van de vervaltermijn. In het gemeen recht wordt er nochtans een duidelijk onderscheid gemaakt tussen betekening en kennisgeving.

Een enkel aanknopingspunt kan worden gevonden in art. 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, dat louter het volgende stelt: (...)

Ook “bezorgen” wordt nergens beschreven in de VCRO. De enige betekenis die aan deze term kan gegeven worden is derhalve die van het gewone spraakgebruik. Volgens Vandale is bezorgen van bv. brieven “op een bepaalde plaats of bij een bepaald persoon brengen”.

Bezwaarlijk kan worden gesteld dat de zin in art. 4.8.11, §2 VCRO “wanneer een dergelijke betekening vereist is”, in samenhang moet worden gelezen met art. 4.7.23, §3, eerste lid VCRO. In deze bepaling wordt geen gewag gemaakt van het woord “betekening”, noch van “een vereiste van betekening”. Deze bepaling spreekt louter van het woord bezorgen, zonder dit verder te specificeren. Het is onjuist te stellen dat de Deputatie van de Provincie Antwerpen de verplichting had haar beslissing aan de verzoekende partij te “betekenen”. Dit valst alleszins niet uitdrukkelijk af te leiden uit de bovenvermelde bepaling.

In deze omstandigheden heeft de verzoekende partij terecht toepassing gemaakt van art. 4.8.11, §2, 1°, b) VCRO en meer bepaald de datum waarop de vergunning werd aangeplakt (11 maart 2016).

Het beroep van verzoekende partij is tijdig en ontvankelijk.

03. *Tenslotte is het niet duidelijk dat art. 4.8.11, §2, 1° VCRO slechts één termijn berekening toelaat. Door gebruik te maken van het tegenstellend voegwoord “tenzij” kan men duiden op een tegenstelling die men goed wenste te doen uitkomen, of om verschillende mogelijkheden duidelijk of met nadruk naast elkaar te plaatsen, maar het kan evenzeer nevenschikkend gebruikt worden om zinnen met elkaar te verbinden.*

Verzoeksters is een belanghebbende derde zoals bedoeld in art. 4.8.11, §2, 1°, b) VCRO. Een belanghebbende derde heeft steeds de mogelijkheid de vergunning verleend door de Deputatie te bestrijden voor de RvVb. Door zelf beroep aan te tekenen was verzoekster uiteraard betrokken in het georganiseerd administratief beroep. Maar daardoor verliest verzoekster haar “statuut” van belanghebbende derde niet.

Door de bepaling van art. 4.8.11, §2, 1° VCRO te interpreteren dat een belanghebbende derde die beroep aantekende bij de deputatie de termijn vanaf de “kennisgeving” moet in acht nemen en niet die van de aanplakking, voegt de RvVb een voorwaarde aan art. 4.8.11, §2, 1°, b) VCRO die er niet in staat. Daardoor wordt de toegang tot de rechter beperkt wat strijdig is met art. 6 EVRM. Bovendien wordt zo een ongelijkheid gecreëerd tussen een belanghebbende derde die geen beroep aantekende bij de Deputatie en de belanghebbende derde die wel beroep aan tekenende (of “vrijwillig” tussenkwam in die procedure).

De enige juiste conclusie kan en moet zijn dat een belanghebbende derde ten alle tijde over de termijn beschikt van 45 dagen sedert de aanplakking, of die belanghebbende derde nu reeds betrokken was in de procedure voor de Deputatie of niet.

Het beroep van verzoekende partij is tijdig en ontvankelijk.

...

Luidens artikel 4.8.11, §2, 1° VCRO kunnen beroepen tegen een vergunningsbeslissing worden ingesteld binnen een vervaltermijn van vijfenveertig dagen die ingaat hetzij de dag na de betekening, wanneer een dergelijke betekening vereist is, hetzij de dag na de startdatum van de aanplakking, in alle andere gevallen.

Overeenkomstig artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO diende een afschrift van de beslissing per beveiligde zending te worden bezorgd aan de verzoekende partij als indiener van het administratief beroep.

Uit het administratief dossier blijkt, en dit wordt door de verzoekende partij niet ontkend, dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht met een aangetekende zending van 2 maart 2016.

Gelet op de definitie in artikel 1.1.2, 3° VCRO valt niet in te zien waarom deze kennisgeving niet kan worden beschouwd als een betekening in de zin van artikel 4.8.11, §2, 1° VCRO. Ook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat artikel 4.8.11, §2, 1° VCRO in samenhang moet worden gelezen met artikel 4.7.23, §3 VCRO (*Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2371/1, p. 43).

Vermits de beslissing aan de verzoekende partij betekend werd overeenkomstig artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, kan zij de beroepstermijn niet op een later tijdstip doen ingaan door te verwijzen naar de datum van aanplakking. Uit artikel 4.8.11, §2, 1° VCRO blijkt immers dat de aanplakking enkel bepalend is in de gevallen dat geen betekening vereist is.

De verzoekende partij beschikte aldus over een volle termijn van 45 dagen vanaf de betekening om haar beroep bij de Raad voor te bereiden. Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof met nr. 8/2011 van 27 januari 2011 kan worden afgeleid dat de beperking van de beroepstermijn tot 30 dagen (thans 45 dagen), het recht op toegang tot de rechter niet onevenredig beperkt. Verder verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke manier in rechte en in feite vergelijkbare situaties ongelijk worden behandeld, zonder dat die ongelijke behandeling op een objectief criterium berust en in redelijkheid verantwoord is.

Aangezien de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd betekend met een aangetekende brief van 2 maart 2016 en het verzoekschrift bij de Raad werd ingediend met een

aangetekende brief van 22 april 2016, werd het verzoekschrift ingesteld na het verstrijken van de beroepstermijn.

Er bestaat een algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van het decreet in geval van overmacht of onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij echter geen enkele reden inroept voor de laattijdige indiening van haar verzoekschrift.

Gelet op artikel 59, §4 Procedurebesluit en gelet op het voorgaande, dient dan ook te worden vastgesteld dat het verzoekschrift klaarblijkelijk onontvankelijk is.

BESLISSING VAN DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De zaak wordt zonder verdere rechtspleging in beraad genomen.
2. Het beroep is klaarblijkelijk onontvankelijk.
3. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, worden ten laste van de verzoekende partij gelegd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 21 februari 2017 door:

De hoofdgriffier,

De voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen,

Xavier VERCAEMER

Filip VAN ACKER